

## Петар Цветковић

### ДВЕ ПЕСМЕ

#### ДУД

У сваком дворишту нечије дрво живи.  
Моје је орах који се и сада грана  
пар метара од суседовог, преко жице,  
што су га у висини појаса срубиле буковаче.  
Такав смо дуд имали у селу.  
У почетку јединац у насељу, дично је држао крошњу  
на чијим гранама су стизали бели и модри  
рецкави чварчићи. (Још их осећам на непцу).  
А сећам се и да је читаву школску смену држао на леђима,  
док му булдожер једног дана при проширењу пута  
бездушно не узе корење, што је отворило простор  
за бујице. А онда се уз стабло прилепи и лозица;  
којој је опет неко баш морао да д потврду из куће  
и да га из обести на два-три места засече секиром.  
На тај га је начин управо удружена осуда стигла  
и средила као апелациони... или то пре беше преки суд.  
Тако некако нестају и људи и куће, с променама које пристижу  
да им осветнички доакају, као да имају право на све.  
Сада их има тек туце старијих у селу.  
Не чују се много. Али зато са околних места као на бојно поље стижу  
с тестерама, праве путеве и секу нашу шуму.

## ЦРЕП

Сваки цреп, исисан, и напола поједен  
од стално крвавих кровних пора  
са родне куће, сада већ стогодишње,  
враћа ми се у сан као бумеранг  
старом Аборицину,  
бачен некада у детињству.